

singurătatea. Am spus că ea poate fi considerată un dar ceva primit și acceptat.” „Ceea ce pun pe altarul consacrării nu este nimic mai mult și nimic mai puțin decât ceea ce am în momentul de față.”

„Acum înțeleg altfel jertfa. Și nu doar înțelegerea mea este alta, ci și viața mea. Accentul acum nu îl mai pun pe pierdere, privare sau pe prețul care trebuie plătit. Văd totul ca pe un act de închinare inteligentă și ca pe un dar pe care Dumnezeu mi l-a dat ca să l-l dau înapoi Lui, astfel încât El să facă ceva din el.”

„Singurătatea este un pustiu, însă dacă o primești ca pe un dar, dacă o accepți din Mâna lui Dumnezeu și l-o aduci Lui înapoi ca jertfă cu mulțumiri, ea poate deveni o cărare spre sfințenie, spre glorie, spre Dumnezeu Însuși.”

„Răspunsul la singurătatea noastră este dragostea nu să găsim pe cineva care să ne iubească, ci să ne predăm în brațele lui Dumnezeu care ne-a iubit cu o iubire veșnică. Dragostea față de El se va exprima atunci printr-o jertfire cu bucurie și din toată inima în dragoste față de alții.”

„Să-l lăsăm pe Dumnezeu să transforme singurătatea noastră în putere de a sluji. Să-l lăsăm pe El să ne elibereze de noi înșine, astfel încât să putem deveni slujitorii altora. Așa cum temelia unirii noastre cu Hristos este dragostea Sa jertfitoare, tot așa temelia unirii noastre cu alții este aceeași dragostea care se uită pe sine și problemele ei și se jertfește pentru alții.”

Citate din "Căderea singurătății",
de Elisabeth Elliot

Inima împărțită

Trăim într-o lume în care oamenii au inima împărțită; reușesc chiar să trăiască vieți paralele. Dar noi ca și creștini, pentru a fi oameni de succes trebuie să-L avem ca sprijin pe Dumnezeu, iar inima noastră să fie întregă a Lui.

„Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!” (Iacov 4:8)

„Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui...” (2 Cronici 16:9)

Doamne, ajută-ne să facem aceste lucruri.

Beniamin Mureșan

ANUNȚURI:

Marti - ora 9 - grup de rugăciune
- ora 18 - tineret

Miercuri - ora 18 repetiție de cor

Joi - ora 18 Serviciu de închinare

Vineri - ora 17 - Clubul pentru copii
Awana-

ora 18 - studiu; tema: Despre iertare (în manual pg.177-178)

Duminică - ora 9³⁰ Caticheză - în vederea pregătirii pentru botez.

ora 10, 17 - Biserica

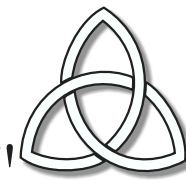
ALTE ANUNȚURI: Școala Prorocilor

va avea primele cursuri în 11,12 aprilie. Vă rugăm să vă înscrieți la fratele pastor. Sunt așteptați toți cei care lucrează cu Evanghelia și cei care doresc să se pregătească temeinic pentru cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu

STUDIU BIBLIC:

Romani 5:1-11 Concluzii privind neprihănirea dată de Dumnezeu

Pulsul Bisericii Creștine Baptiste "Biruința"

Anul IX, Nr. 378 din 24 februarie 2008

Adresa: Baia Mare, Str. I. Maniu Nr. 3B, Telefon: 0362.411252

SFATUL BISERICII

„Planurile se pun la cale prin sfat! Fă războiul cu chibzuință.”
(Proverbe 20:18)

Adunarea Generală este momentul în care biserica Domnului se adună la sfat pentru a pune la cale planuri legate de viitorul ei. Biserica lui Cristos este în război, iar pentru a purta un război eficient trebuie să chibzuim în vederea celor mai bune strategii de luptă. Știm că adversarii împotriva cărora avem de luptat sunt domniile și stăpânirile din locurile cerești. Tocmai de aceea, nu ne putem arunca în luptă fără o strategie adecvată.

La acest popas, ne întrebăm de asemenea dacă până acum am luptat cu chibzuință. Oare ne-am luptat bine? Oare am folosit armele cele mai potrivite? Am fost suficient de uniți? A fost viața noastră curată în ochii lui Dumnezeu? Ne-am îmbrăcat cu toată armura lui Dumnezeu și am fost implicați cu toată puterea noastră în această luptă spirituală?

A face războiul cu chibzuință, înseamnă să știi să te oprești și să te evaluezi. Să nu ne trezim că luptăm în vânt. Ne oprim să ne numărăm victoriile și să plângem înfrângerile. Dacă este cazul, îngropăm morții și pansăm răniți. Învățăm din greșeli, înțelegând că doar așa putem deveni mai puternici. Folosim prilejul să ne încurajăm pentru luptă și căutăm cu și mai multă dorință, împlinirea voii lui Dumnezeu. Cerem descoperire pentru planurile Lui și suntem gata să renunțăm la ambițiile noastre. Celebrăm victoriile din trecut și prin credință, ne uităm cu speranță la victoriile viitoare. Aceasta este Adunarea Generală.

pastor *Daniel Chereji*

Nu știi dacă numai mie mi se pare, dar parcă de câțiva ani încoace timpul se scurge extrem de repede. Azi e 1 ianuarie și mâine e 31 decembrie și într-o clipă s-a mai scurs un an.

Trăim în secolul vitezei și această viteză e din ce în ce mai mare. Lumea e din ce în ce mai tentantă, ne oferă totul pe tavă: mâncare fast food, o multitudine de informații foarte accesibile, etc. În curând poate ne va oferi și mântuirea într-un pachet de viață asemeni unei asigurări oarecare. Poate vreunul va avea ideea „genială” de a ne lua din salariu pentru a cotiza la partea noastră de mântuire pentru perioada bătrâneții, asigurându-ne astfel porția de distracție și trăire la cote maxime din tinerețe.

Totul curge în jurul nostru foarte repede și zilnic suntem asaltați de tot felul de probleme. Ca și creștini, în acest secol al marii viteze, suntem chemați să ne oprim din alergarea noastră de fiecare zi la crucea lui Isus. E singurul loc din lume ce poate aduce alinare sufletelor noastre, ne poate da tărie și ne poate îndruma viața pe Calea plăcută Lui.

Dorința mea pentru acest an care se scurge atât de grăbit e să stau cu ochii ațintiți la El, să rămân tare în credința mea și să merg drept pe cărarea pe care El a pregătit-o.

Să rămânem dar tari în credința noastră, să nu ne lăsăm furați de viteza lumii acesteia, uitându-L pe Isus într-un colț al sufletului, mergând astfel ca cei din jurul nostru ce nu-L cunosc pe El și puterea Lui. Să nu ne fie rușine să arătăm tuturor că suntem ai Lui și în această lume a mari viteze să ne odihnim în El.

Aurelia Modoc

Semne ale nașterii din nou *„Trebuie să vă nașteți din nou.”* Ioan 3:7

La întrebarea: „Cum se poate naște un om bătrân?” răspunsul este următorul: Atunci când el este îndeajuns de bătrân ca să moară să moară față de drepturile sale, față de virtuțile sale, față de religia sa, față de orice și să primească înlăuntrul său viața care n-a fost niciodată acolo înainte. Viața cea nouă se manifestă prin pocăința noastră conștientă și sfințenia noastră inconștientă.

„Tuturor celor ce L-au primit...” (Ioan 1:12). Cum am dobândit cunoașterea lui Isus printr-o percepție spirituală interioară sau prin ceea ce am învățat ascultându-i pe alții? Am eu în viața mea ceva care mă leagă de Domnul Isus ca Mântuitor al meu personal? Întreaga istorie spirituală trebuie să aibă ca temelie cunoașterea personală a lui Isus. A fi născut din nou înseamnă a-L vedea pe Isus.

„Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Caut eu semne ale Împărăției lui Dumnezeu sau recunosc domnia Lui? Nașterea din nou îmi dă o nouă forță vizuală prin care încep să discern domnia lui Dumnezeu. Domnia Lui a existat tot timpul, ea fiind legată de natura Lui; acum, o dată ce am primit natura Lui, pot să văd domnia Lui.

„Oricine este născut din nou nu păcătuiește” (1 Ioan 3:9). Încerc eu să nu mai păcătuiesc sau am încetat să mai păcătuiesc? A fi născut din Dumnezeu înseamnă a avea puterea supranaturală a lui Dumnezeu de a înceta să păcătuiesc. În Biblie nu găsim întrebarea: „Poate un

creștin să păcătuiască?” Biblia spune cu tărie că un creștin nu trebuie să păcătuiască. Lucrarea eficientă a vieții celei noi se arată în faptul că nu mai păcătuim nu doar avem puterea să nu mai păcătuim, ci am încetat să mai păcătuim. 1 Ioan 3:9 nu spune că noi nu putem păcătui, ci că, dacă ascultăm de viața lui Dumnezeu din noi, nu trebuie să păcătuim.

Ecaterina Gae

Cărarea singurătății

“Când ne gândim la a fi părăsit, sau singur, ne referim la absența din jur a oamenilor; când nimeni nu e alături de tine, când nu ai cu cine să vorbești. Sau descoperim că oamenii din jurul nostru <nu sunt pe aceeași lungime de undă> cu noi nu ne înțeleg, ceea ce poate fi chiar mai rău decât să nu ai absolut pe nimeni în jur. Așadar, potrivit experienței mele, singurătatea nu este înlăturată dacă este cineva lângă mine. Trebuie să fie o persoană specială care să mă înțeleagă, cineva care să știe să asculte și care poate fi prezent, lângă mine, când am nevoie de el.”

Însă „nici cea mai intimă tovarășie omenească nu poate satisface cele mai profunde nevoi ale inimii. Inimile noastre sunt singure, până nu se odihnesc în Cel ce ne-a făcut pentru Sine.” Numai Dumnezeu ne poate satisface toate nevoile.

De ce nu ne rezolvă Dumnezeu uneori singurătatea? „Există multe lucruri pe care Dumnezeu nu le rezolvă tocmai pentru că ne iubește. În loc să ne scoată din problemele pe care le avem, El ne vorbește. În necazul sau singurătatea sau durerea noastră, El ne

spune: <Aceasta este o parte integrantă a călătoriei. Chiar dacă este porțiunea cea mai grea, nu este decât o porțiune și nu va dura tot drumul. Amintește-ți încotro te călăuzesc. Amintește-ți ce vei găsi la capătul călătoriei un cămin, un port și un cer.>”

„Este posibil atât să accepți, cât și să înduri singurătatea fără amărăciune când există o viziune a gloriei din spatele ei. Acesta este un lucru diferit de suspinul resemnării sau înfrângerii, de abandonarea descurajată în fața unei sorți răuvoitoare, când doar stai și accepți. Față de împrejurările pentru care în lume nu există un răspuns final, avem două posibilități: fie să le acceptăm considerându-le alegerea înțeleaptă și plină de dragoste a lui Dumnezeu spre binecuvântarea noastră (aceasta se numește credință), fie să fim iritați, considerându-le o dovadă a indiferenței Lui, a absenței purtării Lui de grijă, chiar a inexistenței Lui (ceea ce înseamnă necredință).”

„Singurătatea noastră nu poate fi rezolvată întotdeauna, însă ea poate fi întotdeauna acceptată ca fiind însăși voia lui Dumnezeu pentru momentul respectiv, ceea ce o va transforma în ceva frumos. (...) Dacă tot ceea ce ne cere acum este disponibilitatea de a accepta disciplina relativ simplă a singurătății, nu putem considera acest lucru o parte a darului Lui, acela de a ne permite să umblăm cu El?” Dacă ne gândim că Dumnezeu ne-a dat totul, nu ar trebui să-I oferim și noi Lui totul?”

„A-I da lui Dumnezeu totul nu înseamnă a-I da numai trupul meu ca o jertfă vie, ci și orice altceva: tot ce sunt, tot ce am și tot ce sufăr. Iată un domeniu vast, însă cel despre care discutăm noi este o anumită formă de suferință: